

Arrest

**nr. 335 473 van 4 november 2025
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. HERSENS
Rue Paul Devaux 2
4000 LIEGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 februari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat C. HERSENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker heeft de Colombiaanse nationaliteit. Hij dient op 5 december 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt op 6 november 2024 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 17 februari 2025 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren te Villavicencio op 28 augustus 2001. U leefde voornamelijk in Villavicencio bij uw familie tot u op uw 18de besloot om alleen te gaan wonen. U woonde alleen in een appartement tot u daarna verhuisde naar een huis in Villavicencio. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen.

Sinds kleins af aan besepte u al dat u zich aangetrokken voelde tot mannen, waarbij u vervolgens op 14-jarige leeftijd aan uw moeder vertelde dat u gay was. Uw familie reageerde hier niet goed op waarbij ze u verplichtte om naar de kerk te gaan om uw geaardheid te veranderen. Als adolescent experimenteerde u met andere mannen waarbij u in 2017 verkracht werd, wat leidde tot een hiv-besmetting.

Nadat u alleen ging wonen, werkte u in een restaurant en ging u, nadat u uw bachelor behaalde, voor een bedrijf in de medische sector werken. U werd in 2020 een eerste keer bestolen nabij uw werkplaats waarbij de dieven al uw bezittingen meenamen en zeiden dat u een schande was. U startte rond 2021 een nieuwe job in de medische sector nadat u uw bachelor behaalde. In 2021 werd u rond augustus een tweede maal bestolen nabij uw nieuwe job. Nogmaals namen ze al uw bezittingen van u af en dreigden ze u te vermoorden als u de stad niet zou verlaten.

Uw collega's kwamen na een tijd ook achter uw seksuele geaardheid en uiteindelijk ook uw gezondheidssituatie waardoor u gepest werd op het werk. Vervolgens kreeg u ook problemen met uw huisbaas waardoor u van woning verhuisde binnen Villavicencio.

U bleef doorheen 2021 en 2022 verder werken tot u een laatste keer werd bestolen in januari 2023. U werd nogmaals gewaarschuwd om de stad te verlaten en uw bezittingen werden nogmaals gestolen. Aangezien u telkens bedreigd werd tijdens de diefstal, verdenkt u uw familie ervan dat zij achter de aanvallen zaten.

Doorheen de drie jaar dat u op uw laatste woonplaats verbleef, werden de ruiten van het huurhuis waarin u verbleef ingeslagen. Ondanks alle gebeurtenissen bleef u nog tot oktober 2023 verder in het medische bedrijf werken en woonde u nog op hetzelfde adres. Hierna nam u ontslag in oktober 2023.

Ter staving van uw relaas legt u identiteitsdocumenten neer waaronder uw Colombiaanse paspoort, documenten omtrent de algemene situatie in Colombia voor de LGBTQ-gemeenschap en medisch bewijs dat u hiv-positief bent. Ten slotte legt u nog foto's neer van uzelf tijdens uw job en foto's van uw relatie met uw partner in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te hebben en vervolging te vrezen omwille van uw seksuele geaardheid. Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Colombia op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de COI Focus Colombia: seksuele minderheden en transgenders van 16 februari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia._seksuele_minderheden_en_transgenders_20230216.pdf blijkt weliswaar dat er in de Colombiaanse maatschappij sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken.

Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat wat betreft het juridisch kader Colombia bij de meest progressieve landen in Latijns-Amerika hoort. Zo zijn relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht niet

strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Leden van de LGBT-gemeenschap hebben de mogelijkheid te studeren en een professionele loopbaan uit te bouwen. Zij nemen deel aan het sociale-, ontspannings-, publieke en politieke leven. Meerdere Colombiaanse steden kennen bruisende LGBT-gemeenschappen, alsook zijn doorheen het land verscheidene ngo's actief die op een positieve manier bijdragen aan het publieke debat en wegen op de nationale regelgeving, de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van LGBT-gemeenschap in Colombia. In grotere steden kunnen parades als de Gay Pride en demonstraties of andere feesten van de LGBT-gemeenschap zonder problemen plaatsvinden.

Wie zich bedreigd voelt door gendergerelateerd geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen een paradox naar voren komt dat de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen:

Uit het persoonlijk onderhoud komt er concreet naar voren dat u een vrees koestert ten aanzien van uw familie, aangezien u bang bent dat ze vrucht zouden geven aan de bedreigingen die ze doorheen de jaren naar u toe uitten (NPO, p. 15). U koestert ook een vrees ten aanzien van de Colombiaanse maatschappij, aangezien u bang bent dat iedereen weet heeft van uw geaardheid en uw medische aandoening (NPO, p. 15). Hierbij vreest u dat u gediscrimineerd zou worden en dat u geen leven zou kunnen opbouwen als homoseksuele man in Colombia (NPO, p. 26).

Tijdens het persoonlijk onderhoud haalt u reeds de problemen aan die u met uw familie had toen u jong was. Nadat uw familie op de hoogte was van uw geaardheid werd u geslagen door uw moeder en uw vader en verplichtte uw familie u naar de kerk te gaan om uw geaardheid te corrigeren. U mocht zichzelf niet zijn van uw familie en probeerde zich doorheen de jaren als een heteroseksueel te gedragen (NPO, p. 10 en p. 11). Hoewel het CGVS deze feiten ten zeerste betreurd kan u aan de hand van deze feiten niet aantonen heden een vrees voor vervolging te hebben ten aanzien van uw familie. Deze feiten dateren van jaren voor uw vertrek en sinds u uw ouderlijke huis verliet vielen deze niet meer voor. U bent verhuisd uit uw ouderlijk huis en praatte niet meer met uw familie (NPO, p. 16). Uw vader is al sinds 2014 overleden, uw moeder woont in de Verenigde Staten en u heeft slechts één halfzus (verklaring DVZ, vraag 13 en 18), NPO, p. 7). Uw halfzus nam ook contact op met u toen u nog in Colombia woonde en toen u reeds in België was (NPO, p. 20 en p. 21). Uw familie zocht ook toenadering en wou u terug bij de familie betrekken als u aan hun voorwaarden zou voldoen (NPO, p. 20). De voorgaande problemen met uw familie zijn dus niet voldoende om een actuele nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vervolgens geeft u aan dat u drie keer overvallen werd en verklaart u dat uw familie hierachter zou zitten (NPO, p. 16). Echter is het opmerkelijk dat u de diefstallen niet vermeldde bij Dienst Vreemdelingenzaken maar dit tijdens het persoonlijk onderhoud het kernelement van uw vrees blijkt te zijn. Gevraagd waarom u het niet vermeldde, kan u enkel aangeven dat ze bij Dienst Vreemdelingenzaken alleen vroegen waarom u gevlucht was en kort moest antwoorden (NPO, p. 24). Toch verklaart u aan het begin van het persoonlijk onderhoud dat u de belangrijkste redenen voor uw vertrek uit Colombia vermeld had (NPO, p. 3). Uw verklaring kan dus niet ophelderen waarom u niets vermeldde bij Dienst Vreemdelingenzaken, wat vreemd oogt aangezien het nu een hoofdelement in uw asielrelaas is.

Aan de betrokkenheid van uw familie bij deze drie overvallen kan ook geen geloofwaardigheid gehecht worden. Uit uw beschrijving van deze incidenten blijkt immers nergens dat uw familie hierachter zou zitten

waardoor dit slechts blote beweringen blijven. Er werd geen enkele verwijzing naar uw familie gemaakt tijdens de diefstallen (NPO, p. 18, 19 en 20). Gevraagd waarom u dan denkt dat uw familie betrokken is, verklaart u dat zij de enige zijn waarmee u problemen heeft (NPO, p. 19). De loutere assumptie dat u enkel met hen problemen heeft, waardoor zij achter de overvallen zouden zitten, is niet genoeg om aan te tonen dat zij wel degelijk verbonden zijn aan uw problemen. Na de diefstal nam u ook contact op met uw zus, waarbij ze aangaf dat de familie bereid was om met u te praten (NPO, p. 19 en p. 20). Gevraagd waarom u denkt dat uw familie achter de diefstal en bedreiging zit, als ze vervolgens met u willen praten, kan u enkel verklaren dat uw familie nooit vertelde dat zij achter de diefstallen en bedreigingen zaten en dat u enkel met hen problemen heeft waardoor zij het moeten zijn (NPO, p. 20). Deze verklaringen zijn geenszins overtuigend.

Hierbij aansluitend is de periode tussen de overvallen en bedreigingen zeer opmerkelijk. U werd in totaal, over een span van drie jaar, drie keer overvallen en pas bij de tweede en derde keer bedreigd. Dat uw familie u uit de stad wil weggagen maar u hiermee slechts één keer per jaar confronteert, is zeer opmerkelijk. Voorts handelde uw familie ook nooit naar de doodsb bedreiging die ze volgens u uitte tijdens de tweede diefstal wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun betrokkenheid. Gevraagd waarom ze hier geen gevolg aan gaven, kan u enkel verklaren dat u het niet weet en dat ze u misschien niet wilden vermoorden, maar u enkel de stad uit wilden jagen (NPO, p. 19).

Ten slotte getuigt uw reactie na de overvallen en bedreigingen van weinig vrees. U werd meermaals op de terugweg van het werk overvallen en bij de tweede en derde keer ook bedreigd. Dat u telkens terug ging werken en dit nog deed tot oktober 2023, getuigt van weinig vrees (NPO, p. 6). Dit gebrek aan vrees ondermijnt de geloofwaardigheid van uw problemen verder. De overvallers zeiden u ook dat u 'daar' weg moest gaan en dat ze u anders gingen vermoorden. Gevraagd waar 'daar' naar verwijst, speculeert u dat het vermoedelijk naar de stad verwijst (NPO, p. 18). Dat u zelf niet weet wat u van de overvallers moest doen, ondanks dat uw leven er van af hing, oogt zeer vreemd. Gezien uw assumptie dat "daar" naar de stad verwijst, is het dan ook opmerkelijk dat u binnen dezelfde stad bleef wonen ondanks u bedreigd werd om die stad te verlaten (NPO, p. 24). Dat u niet verhuisde ondanks de bedreigingen en dat u bleef werken na de bedreigingen, getuigt van weinig vrees en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen.

Wat betreft het feit dat u drie keer slachtoffer zou zijn geweest van een overval dient er nog op gewezen te worden dat dergelijke eenmalige en afzonderlijke incidenten op zich onvoldoende zijn om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Deze hebben te maken met de algemene situatie in uw land en aan de hand hiervan kan u geen persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aantonen.

Uw vrees ten aanzien van de Colombiaanse maatschappij spitst zich concreet toe op de problemen van discriminatie die u ondervond op het werk en de problemen die u had met de mensen in uw wijk vanwege uw geaardheid (NPO, p. 17). Ten aanzien van deze gebeurtenissen vreest u dat u geen kansen zou krijgen in Colombia en u gediscrimineerd zou worden in de toekomst op basis van uw geaardheid en medische situatie (NPO, p. 26). In dit verband dient erop gewezen te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u in Colombia reeds een leven had uitgebouwd waarbij u alleen ging wonen, werk had en relaties aanging met andere mannen (NPO, p. 11, p. 6, p. 12, p. 13 en p. 17). U was dus steeds in staat onderdak en werk te zoeken als, ook een hoger diploma te behalen.

Ten aanzien van uw werkgelegenheid slaagde u er eerst in een job bij een restaurant te krijgen, wat reeds aantoonde dat u wel degelijk een job kon krijgen. Over hoe u met dit werk gestopt zou zijn legt u inconsistente verklaringen af. Eerst verklaart u dat u ontslagen werd in het restaurant vanwege redenen die te maken hadden met uw geaardheid, terwijl u op een eerder moment in het persoonlijk onderhoud verklaarde dat u stopte met de job in het restaurant aangezien u afgestudeerd was en ging solliciteren bij andere bedrijven (NPO, p. 16 en p. 6).

De pesterijen die u vervolgens op uw tweede job in de medische sector ondervond, zijn betreurenswaardig maar deze tonen niet aan dat u geen andere job zou kunnen krijgen in Colombia. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u zelf ontslag nam op uw laatste job aangezien u naar België wilde komen (NPO, p. 6). Dat u uiteindelijk ontslagen zou worden, is een louter hypothetische bewering. Ondanks uw problemen op de werkvloer werd u door HRM gesteund en gaven ze u drie alternatieve posities binnen het bedrijf. U kon drie jaar lang terecht bij HRM, waarbij ze u drie keer een andere positie binnen het bedrijf gaven en waarbij u er zelf voor koos om al die jaren in het bedrijf te blijven werken om ervaring op te doen (NPO, p. 21). Na drie jaar zocht u naar een andere job en verklaarde u dat u nergens anders een job kreeg (NPO, p. 21). Echter, zocht u alleen maar binnen dezelfde sector naar een andere job (NPO, p. 22), waardoor u niet aannemelijk kan maken dat het voor u onmogelijk zou zijn om werk in het algemeen te vinden.

U stelt vervolgens nog dat u geen huis zou kunnen vinden in Colombia vanwege uw geaardheid omdat men hiervoor een goede referentie nodig heeft van een vorige huisbaas en u uit uw laatste woonst bent vertrokken nadat uw huisbaas u had gevraagd te vertrekken vanwege problemen met medeburgers die uw geaardheid

hadden weten te achterhalen (NPO, p. 17 en 18). Echter kan u niet aannemelijk maken dat u vanwege uw geaardheid niet in staat zou zijn om in onderdak te voorzien. U slaagde erin doorheen uw leven meermaals te verhuizen en onderdak te hebben. Uw laatste huisbaas wou u het huis uitzetten nadat uw ramen werden ingeslagen (NPO, p. 17). U kan niet aannemelijk maken dat uw ramen werden ingeslagen op basis van uw seksuele geaardheid of dat deze op een manier verbonden zijn aan elkaar. U baseert dit louter op het gevoel dat mensen achter uw geaardheid waren gekomen en daarom uw ruiten insloegen, wat blote beweringen blijven (NPO, p. 25). Vervolgens is het echter opmerkelijk dat u zelf vrijwillig uit het huis bent vertrokken om naar België te komen en dat uw huisbaas u bovendien al eerder, rond uw tweede bedreiging in januari 2023, vroeg om het huis te verlaten zonder enige gevolgen nadat u niet vertrok – u vertrok uiteindelijk pas in oktober (NPO, p. 18 en 25). Wat betreft uw stelling dat u geen nieuwe woning zou kunnen vinden, aangezien u een aanbeveling nodig heeft van uw vorige huisbaas dient opgemerkt te worden dat dit slechts een blote bewering is, zeker gezien u er ook al eerder in slaagde om een andere woning te verkrijgen doorheen uw leven (NPO, p. 18).

Ten aanzien van de verkrachting die u reeds onderging, stelt het CGVS vast dat dit een betreurenswaardig incident is, maar dat dit louter op zich onvoldoende is om een actuele nood aan internationale bescherming aan te tonen. Dit vond acht jaar geleden plaats, in 2017. Nergens uit uw verklaringen blijkt u nog problemen te hebben gekend hierna met de dader. Gevraagd of u nog een vrees ten aanzien van de dader heeft zegt u van niet omdat hij verdwenen is, maar vreest u alleen dat uw familie erachter zou komen dat u door middel van een verkrachting besmet werd met hiv (NPO, p. 24). Gevraagd hoe uw familie hierachter zou komen, antwoordt u ontwijkend en geeft u geen verklaring over hoe ze erachter zouden komen. Hiermee kan u geen nood aan bescherming aantonen, zeker gezien u reeds vele jaren in Colombia woonde zonder dat u als gevolg hiervan problemen heeft gekregen die gelijk staan aan een situatie van vervolging of ernstige schade.

Ten slotte geeft u nog aan dat u hiv-positief getest werd op 17-jarige leeftijd (NPO, p. 23). Uit uw verklaringen, die hier bovenaan reeds werden besproken, blijkt dat u al jaren een leven kon opbouwen in Colombia ondanks uw hiv-besmetting waarbij u een job, relaties en een woonplaats had. Zelf brengt u ook geen vrees naar voren ten aanzien van uw gezondheidssituatie.

Gezien het geheel van bovenstaande feiten heeft u niet aannemelijk gemaakt Colombia te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De documenten die u neerlegt kunnen niet tot een andere appreciatie leiden. Uw paspoort heeft betrekking op uw identiteit en herkomst die hier op zich niet onmiddellijk betwist worden. Vervolgens legt u artikels neer omtrent de algemene situatie van de LGTBQ gemeenschap in Colombia. De situatie van de LGTBQ gemeenschap is gekend en uit uw verklaringen blijkt dat u in staat was om een leven uit te bouwen in Colombia als een deel van de LGTBQ gemeenschap. Dit geldt ook voor mensen met hiv. U legt een bewijs neer van uw besmetting maar kan niet aantonen dat u gediscrimineerd werd op basis van deze ziekte waardoor u terecht kwam in een situatie die gelijkgesteld kan worden aan vervolging of in de toekomst geen leven kan uitbouwen door uw gezondheidstoestand. Vervolgens legt u nog foto's neer van uzelf tijdens uw job. Hieruit valt niet af te leiden op welke job u toen aanwezig was. Ten slotte legt u nog foto's neer van u en uw Belgische partner. Uw geaardheid wordt niet in twijfel getrokken en de foto's ondersteunen enkel verder wat het CGVS reeds geloofwaardig acht.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetá. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ("massacres"), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld daar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen,

drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van het artikel 1 A van het Verdrag Van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inclusief de zorgvuldigheidsplicht en de samenwerkingsplicht.

Vooreerst citeert verzoeker, en geeft hij toelichting bij, de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen. Hij gaat tevens op theoretische wijze in op de samenwerkingsplicht, waarbij hij verwijst naar rechtspraak van de Raad, van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) en van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM).

Vervolgens houdt verzoeker voor dat het risico op vervolging of minstens op ernstige schade op grond van zijn geaardheid en zijn hiv-besmetting niet kan worden ontkend. Hij wijst erop dat de verwerende partij zijn geaardheid niet in twijfel trekt maar oordeelt dat er geen risico tot vervolging bestaat. Evenwel benadrukt verzoeker dat hij heeft verklaard dat hij in Colombia werd mishandeld door zijn familie om zich als een heteroseksueel te gedragen, dat hij verkracht werd en zo hiv opliep, dat hij werd beroofd met de melding dat hij een schande is en met het idee om hem uit zijn stad te verjagen, dat hij gepest werd op het werk en dat hij niet werd aanvaard bij sollicitatiegesprekken voor een andere job.

Verzoeker meent dat de bescherming ten aanzien van de LGBT-gemeenschap in Colombia faalt en hij verwijst hierbij naar een Human Rights Watch-rapport van 2023 waaruit zou blijken dat de politiediensten de LGBT-gemeenschap in de kou laten staan wanneer zij slachtoffer zijn van (fysiek) geweld en dat ze zelf deelnemen aan de vervolging van de LGBT-gemeenschap. Uit een artikel van 2016 blijkt verder dat mensen die het ondergaan geweld omwille van hun toebehoren tot de LGBT-groep rapporteren verder worden geïsoleerd en dat er sprake is van 'social cleansing' ten aanzien van de LGBT-gemeenschap door de politie en het leger, soms in samenwerking met paramilitaire groepen. Uit een rapport van Amnesty International van 2022 blijkt verder dat de politie LGBT-personen toeroept dat ze 'sletten' zijn en dat ze hopen dat ze verkracht worden. Voorts citeert verzoeker uit landeninformatie waarin wordt gesteld dat er sprake is van 'systematisch geweld' tegen de LGBT-gemeenschap.

Vervolgens benadrukt verzoeker nogmaals dat hij besmet is met hiv, wat volgens landeninformatie die hij citeert discriminatie met zich meebrengt en ook moeilijkheden op het vlak van werk staan vast.

Verzoeker besluit dat de verwerende partij bij het nemen van haar beslissing geen rekening heeft gehouden met alle informatie die voorhanden is. Middels de objectieve informatiebronnen waarnaar in het verzoekschrift wordt verwezen, kan worden begrepen dat de uiteengezette gebeurtenissen hebben kunnen plaatsvinden en dat een mogelijke vervolging blijkt in geval van terugkeer. Hij vraagt dat hem minstens het voordeel van de twijfel wordt toegekend.

Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet hekelt verzoeker dat de verwerende partij nalaat een recente analyse te maken van de veiligheidssituatie om te oordelen dat verzoeker geen nood heeft aan subsidiaire bescherming. De meest recente bron van de verwerende partij is van augustus 2023, terwijl de situatie ernstig verergerd is. Verzoeker verwijst naar landeninformatie, meer bepaald een rapport van Norwegian Refugee Council van augustus 2024, een rapport van Human Rights Watch van 2024 en een artikel van The New Humanitarian van oktober 2024. Verzoeker meent dat bijgevolg dient te worden besloten dat de Colombiaanse bevolking wordt getroffen door blindelings geweld en dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming.

Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de subsidiaire beschermings-status toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

Verzoeker voegt geen stukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift.

3. Aanvullende nota's

3.1. Op 5 augustus 2025 maakt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie wordt gemaakt van de actuele veiligheidssituatie in Colombia alsook van de situatie van de LGBT-gemeenschap aldaar op basis van volgende nieuwe stukken, waarnaar zij via een consulteerbare weblink verwijst:

- COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 10 april 2025;
- COI Focus *“Colombia: seksuele en genderminderheden”* van 19 juni 2025.

3.2. Op 6 augustus 2025 maakt verzoeker overeenkomstig voormeld artikel een aanvullende nota waar hij citeert uit een artikel van 31 mei 2025 waaruit blijkt dat de LGBTQIA+-gemeenschap nog steeds wordt vervolgd in Colombia ondanks de wetgeving (K. Assaf (Nottingham Law School) – *“Colombia urged to close gap between LGBT rights laws and lived realities amid rising violence”*). Ook verwijst hij naar de nieuwe COI-focus Colombia van april 2025 van de verwerende partij waaruit blijkt dat het geweld jegens burgers met 24% is toegenomen en dat de overheidsdiensten er niet in slagen de burgers te beschermen.

4. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365; RvS 27 mei 2015, nr. 231.354).

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. De Raad is het enige rechtcollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij

gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met (a) alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, (b) de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en (c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is

te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoeker verklaart in zijn land van herkomst, Colombia, vervolging te vrezen omwille van zijn seksuele geaardheid. Hij koestert een vrees ten aanzien van zijn familie, aangezien hij bang is dat ze vrucht zouden geven aan de bedreigingen die ze doorheen de jaren tegenover hem uitten (NPO, p. 15). Ook koestert hij een vrees ten aanzien van de Colombiaanse maatschappij, aangezien hij bang is dat iedereen weet heeft van zijn geaardheid en zijn medische aandoening (NPO, p. 15). Hierbij vreest verzoeker dat hij zou worden gediscrimineerd en dat hij geen leven zou kunnen opbouwen als homoseksuele man in Colombia (NPO, p. 26).

6.2. Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen. De commissaris-generaal baseert zich hiervoor op volgende vaststellingen:

(i) Verzoekers seksuele geaardheid is niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling omdat uit de landeninformatie niet blijkt dat a priori kan worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging.

(ii) Op basis van verzoekers verklaringen kan hij geen concrete vrees voor vervolging aantonen ten opzichte van zijn familie aangezien (a) de problemen met zijn familie niet voldoende zijn om een actuele nood aan internationale bescherming aan te tonen, en (b) wat betreft de drie overvallen die verzoeker heeft meegemaakt kan geen geloofwaardigheid worden gehecht aan de betrokkenheid van zijn familie, getuigt zijn reactie na deze incidenten van weinig vrees hetgeen de geloofwaardigheid verder ondermijnt en zijn dergelijke eenmalige en afzonderlijke incidenten op zich onvoldoende om een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

(iii) Verder maakt verzoeker zijn vrees ten aanzien van de Colombiaanse maatschappij omwille van zijn seksuele geaardheid en zijn hiv-besmetting niet aannemelijk aangezien hij in staat was om steeds in onderdak te voorzien, werk te zoeken en een hoger diploma te halen en hij niet aannemelijk maakt dat het voor hem onmogelijk zou zijn om werk in het algemeen te vinden of dat hij wegens zijn geaardheid niet in staat zou zijn om in onderdak te voorzien;

(iv) Wat betreft de verkrachting die hij reeds onderging, hoewel betreurenswaardig, is dit onvoldoende om een actuele nood aan internationale bescherming aan te tonen aangezien deze acht jaar geleden plaatsvond en hij reeds vele jaren in Colombia woonde zonder dat hij als gevolg hiervan problemen heeft gekregen die gelijk staan aan een situatie van vervolging of ernstige schade.

(v) Wat betreft zijn hiv-besmetting blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij al jaren een leven kon opbouwen in Colombia en dat hij geen vrees naar voren brengt ten aanzien van zijn gezondheids-toestand.

(vi) Tot slot kunnen verzoekers documenten niet tot een andere appreciatie leiden: (a) zijn paspoort heeft betrekking op zijn identiteit en herkomst die op zich niet onmiddellijk betwist worden, (b) de situatie van de LGTBQ-gemeenschap is gekend en uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in staat was om een leven uit te bouwen in Colombia als een deel van de LGTBQ-gemeenschap waardoor de artikels omtrent de algemene situatie van de LGTBQ-gemeenschap in Colombia hier geen ander licht op kunnen werpen, (c) het bewijs van zijn hiv-besmetting kan niet aantonen dat hij gediscrimineerd werd op basis van deze ziekte waardoor hij terecht kwam in een situatie die kan worden gelijkgesteld aan vervolging of in de toekomst geen leven kan uitbouwen door zijn gezondheidstoestand, (d) uit de foto's van verzoeker tijdens zijn job valt niet af te leiden op welke job hij toen aanwezig was, en (e) de foto's van verzoeker en zijn Belgische partner ondersteunen enkel verder wat de verwerende partij reeds geloofwaardig acht, aangezien zijn geaardheid niet in twijfel wordt getrokken.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig, vinden steun in het administratief dossier en worden niet in concreto weerlegd in het verzoekschrift. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter, zoals blijkt uit de uiteenzetting die volgt, in gebreke blijft. De bestreden beslissing motiveert terecht dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij Colombia heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

6.3. De seksuele geaardheid van verzoeker wordt in casu niet in twijfel getrokken.

Het loutere gegeven homoseksueel te zijn in Colombia, is evenwel niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, zoals hierna zal blijken.

Uit de informatie waaraan in de bestreden beslissing alsook in de aanvullende nota's wordt gerefereerd, met name de COI Focus "*Colombia. Seksuele minderheden en transgenders*" van 16 februari 2023 en de COI Focus "*Colombia: seksuele en genderminderheden*" van 19 juni 2025, blijkt dat Colombia beschikt over een van de meest vooruitstrevende juridische kaders voor LGBTIQ+-personen in Latijns-Amerika. Colombia heeft het afgelopen decennium een aantal belangrijke rechten toegekend aan gender- en seksuele minderheden via wetgeving en vonnissen van het Grondwettelijk Hof. Verder heeft Colombia diverse beschermingsmaatregelen voor deze groepen genomen. Daardoor behoort Colombia bij een van de progressiefste landen in Latijns-Amerika voor gender- en seksuele minderheden. De Grondwet en diverse wetten erkennen en beschermen de rechten van LGBTIQ+-personen, waaronder het recht op huwelijk, adoptie, geslachtswijziging en bescherming tegen discriminatie. Relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht zijn dus niet strafbaar. Ook de regering van president Gustavo Petro heeft zich uitgesproken voor de bescherming van LGBTIQ+-rechten, met initiatieven zoals het ministerie van Gelijkheid en de benoeming van een viceminister voor Diversiteit. Het beleidsdocument CONPES 4147 (2025) vormt een belangrijke stap in de richting van structurele bescherming van LGBTIQ+-rechten. Verder wordt in de door Cedoca geraadpleegde bronnen nergens melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBTIQ+-personen louter en alleen omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit. Integendeel werden er diverse wetten in het leven geroepen met als doel (structurele) discriminatie op grond van de voornoemde criteria in heel diverse contexten tegen te gaan. Volgens het USDOS bestaan er geen wetgeving of officiële maatregelen die discrimineren op basis van seksuele voorkeur wat betreft werk, huisvesting, stateeloesheid, of toegang tot onderwijs en gezondheidszorg.

Dit alles neemt niet weg dat de implementatie van het wetgevende kader vaak moeilijk blijft. Volgens de COI Focus van juni 2025 vertoont de situatie van LGBTIQ+-personen in Colombia een complexe realiteit waarin juridische vooruitgang niet automatisch leidt tot maatschappelijke aanvaarding of daadwerkelijke bescherming.

Hoewel de zichtbaarheid van LGBTIQ+-personen in de media en de politiek toeneemt, blijft de publieke opinie verdeeld. In de praktijk komen ongelijkheid en discriminatie in onderwijs, werkgelegenheid en gezondheidszorg nog steeds voor. Transpersonen zijn bijzonder kwetsbaar, met hoge werkloosheidscijfers, een oververtegenwoordiging in informeel sekswerk en beperkte toegang tot genderbevestigende zorg. Tevens volgt uit de landeninformatie ook dat het geweld tegen LGBTIQ+-personen hoog blijft. In 2024 werden 164 moorden geregistreerd, wat een lichte stijging is tegenover het jaar voordien. Transpersonen en homoseksuele mannen blijven de grootste groep van de slachtoffers uitmaken, met meer dan de helft van de dodelijke slachtoffers. Ook geweld en discriminatie door de politie komen nog steeds voor en er is sprake van een sterk wantrouwen van de LGBTIQ+-gemeenschap ten aanzien van de ordediensten, hetgeen aanleiding geeft tot onderrapportering van geweld door de ordediensten.

Wat betreft de beschermingsmogelijkheden in Colombia tegen gendergerelateerd geweld en discriminatie blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat, naast de nationale beschermingsmechanismen die gelden voor alle Colombianen, verschillende maatregelen werden genomen die zich expliciet richten op seksuele minderheden en transgenders. Er bestaan aldus wel degelijk beschermingsmogelijkheden voor LGBTIQ+-personen in Colombia. Uit de landeninformatie volgt dat wie zich bedreigd voelt en/of slachtoffer werd van een LGBTIQ+-gerelateerd misdrijf, de mogelijkheid heeft om bij verschillende overheidsinstanties aangifte te doen en om bescherming te verzoeken. In het onderzoek van deze overheidsinstanties wordt specifiek aandacht besteed aan de criteria seksuele geaardheid en genderidentiteit, en worden deze als een verzwarende omstandigheid beschouwd. Uit geheel van de landeninformatie blijkt evenwel ook dat er belemmeringen kunnen zijn om effectieve bescherming te krijgen van de Colombiaanse overheden en dat de bestaande beschermingsmechanismen in de praktijk niet altijd voldoende werken om geweld of discriminatie te voorkomen of te bestraffen. Slechts een fractie van de misdrijven tegen LGBTIQ+-personen leidt tot vervolging. In 2024 bevond 86 % van de moordzaken zich nog in de vooronderzoeksfase en slechts 6 % leidde, volgens cijfers van Caribe Afirmativo, tot een effectief proces. Om een hoge mate van straffeloosheid tegen te gaan, hebben de Colombiaanse overheden bijkomende maatregelen genomen om geweld tegen seksuele minderheden te onderzoeken en te bestraffen. In oktober 2023 werd Richtlijn 006 officieel voorgesteld door het Bureau van de Procureur-Generaal. De richtlijn focust op het voeren van onderzoeken en veroordelingen van misdrijven die zijn ingegeven door vooroordelen. Wanneer het slachtoffer een LGBTIQ+-persoon is, moet er eerst worden geverifieerd of het misdrijf is gepleegd vanwege zijn of haar seksuele geaardheid en/of genderidentiteit of -expressie. De Fiscalía richtte begin februari 2024 een speciale onderzoeksgroep op voor misdaden tegen LGBTIQ+-personen. Het team is verantwoordelijk voor de training en de verspreiding van richtlijnen voor het onderzoek naar en de vervolging van geweld op basis van

gendervooroordelen. Niettegenstaande er nog ernstige knelpunten blijven in de toegang tot justitie voor leden van de LGBTIQ+-gemeenschap, kan evenwel niet worden besloten dat de bestaande beschermingsmechanismen dermate gebrekkig en disfunctioneel zouden zijn dat zij in geen enkel geval als doeltreffend kunnen worden beschouwd. Hoewel de toegang tot deze wettelijke beschermingsmogelijkheden voor leden van de LGBTIQ+-gemeenschap niet altijd even vlot verloopt en de bescherming van de Colombiaanse autoriteiten ten aanzien van personen van de LGBTIQ+-gemeenschap niet steeds effectief is, betekent dit niet dat bescherming tegen voorkomend geweld of discriminatie in het algemeen niet mogelijk is.

Niettegenstaande uit het geheel van de landeninformatie een paradox naar voren komt dat de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om discriminatie en geweld te voorkomen, blijkt uit de landeninformatie eveneens dat het risico om aan discriminatie en geweld te worden blootgesteld veelal zal afhangen van de specifieke context.

Zoals reeds aangehaald, blijkt uit de landeninformatie dat vooral het geweld ten aanzien van transgenders zorgwekkend is. Verder blijkt dat er grote verschillen bestaan tussen de grote steden en de meer rurale gebieden van Colombia voor wat betreft het risico om te worden geconfronteerd met geweld en discriminatie, in de mate dat leden van het LGBTIQ+-gemeenschap meer bewegingsruimte hebben in grote steden dan in landelijke gebieden voor wat betreft het risico om te worden geconfronteerd met geweld. De situatie in de grote steden lijkt beter te zijn voor de LGBTIQ+-gemeenschap dan in ruraal Colombia. LGBTIQ+-personen die wonen in regio's van Colombia die worden getroffen door het gewapend conflict lopen tevens een groter risico op geweld dan LGBTIQ+-personen in andere delen van het land. Colombia kent immers een lange geschiedenis van gewapend conflict, waarin ook LGBTIQ+-personen doelwit waren van geweld door zowel guerrillagroepen als paramilitaire organisaties. De algemene veiligheidssituatie in het land bleef ook onder president Petro precair, vooral in de door conflict getroffen gebieden waar gewapende groeperingen actief zijn. Deze groeperingen hanteren conservatieve normen en vormen vaak een bedreiging voor seksuele en genderminderheden. LGBTIQ+-personen die in landelijke gebieden wonen waar gewapende groeperingen actief zijn, worden geconfronteerd met specifieke risico's op geweld, evenals met beperkte institutionele en organisatorische capaciteit om hun rechten te verdedigen. De gewapende groeperingen proberen door middel van territoriale en sociale controle hun eigen gedragsregels aan de lokale gemeenschappen op te leggen. Tussen mei 2020 en juli 2024 vaardigde de Ombudsman minstens 30 waarschuwingen uit voor LGBTIQ+-personen in landelijke gebieden. LGBTIQ+-activisten lopen in deze landelijke gebieden een dubbel risico: vanwege hun seksuele identiteit én vanwege hun rol als mensenrechtenverdediger. Ook Afro-Colombiaanse en inheemse LGBTIQ+-personen lopen een dubbel risico als gevolg van hun seksuele en/of genderidentiteit. Naast het risico op geweld door gewapende groepen die in hun regio actief zijn, lopen ze ook het risico op geweld of verstoting door leden van hun eigen gemeenschappen. Velen onder hen proberen daarom te migreren naar de grotere steden.

Leden van de LGBTIQ+-gemeenschap hebben in Colombia de mogelijkheid te studeren en een professionele loopbaan uit te bouwen. Zij nemen deel aan het sociale, ontspannings-, publieke en politieke leven en zijn ook zichtbaar in de media. Niettegenstaande de prevalentie van conservatieve opvattingen over seksualiteit en gender binnen de Colombiaanse samenleving, blijkt uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat LGBTIQ+-personen in toenemende mate deelnemen aan het politieke leven en zichtbaar zijn in de media en de publieke ruimte en dat meerdere Colombiaanse steden een bruisende LGBTIQ+-gemeenschap kennen. Het maatschappelijk middenveld is goed georganiseerd, maar vooral in de grote steden. Er zijn in Colombia diverse kleinere groeperingen en grotere organisaties actief die ijveren voor de maatschappelijke aanvaarding en het vrijwaren van de rechten van de LGBTIQ+-gemeenschap. In grotere steden kunnen optochten zoals de Gay Pride en andere feesten of demonstraties van de LGBTIQ+-gemeenschap zonder problemen plaatsvinden.

Dit neemt niet weg dat een op vijf leden van de LGBTIQ+-gemeenschap een of andere vorm van conversie-therapie heeft moeten ondergaan; bij transgenders stijgt dit tot een op drie personen.

Het voorgaande wijst wederom op de paradox tussen de progressieve wetgeving en positieve evolutie inzake de deelname aan het maatschappelijk leven en de zichtbaarheid van de LGBTIQ+-gemeenschap in Colombia, enerzijds, en de conservatieve maatschappijvisie die ook zijn gevolgen heeft op de dagdagelijkse realiteit voor seksuele minderheden, anderzijds.

Hoewel de situatie van LGBTIQ+-personen in Colombia noopt tot voorzichtigheid, blijkt op basis van het geheel van de objectieve landeninformatie de situatie in Colombia evenwel niet dermate ernstig dat er sprake is van een veralgemeende en systematische vervolging van LGBTIQ+-personen, waardoor elke LGBTIQ+-persoon in dat land enkel omwille van zijn of haar seksuele geaardheid en/of genderidentiteit vervolging riskeert. De beschikbare landeninformatie geeft niet aan dat het loutere feit een homoseksueel te zijn op zich voldoende is om een gegronde vrees voor vervolging aan te nemen.

De landeninformatie die verzoeker doorheen zijn verzoekschrift en tijdens de administratieve procedure heeft aangevoerd, doet hierover niet anders denken. Waar hij in zijn verzoekschrift verwijst naar rapporten of artikels die van minder recente datum zijn dan de COI Focus van 19 juni 2025 (waaronder het rapport van Amnesty International van 2022 en een Human Rights Watch-rapport van 2023), kan niet blijken dat de

informatie zoals supra vermeld en waarnaar wordt verwezen in de aanvullende nota van de verwerende partij thans verouderd is of hieruit de verkeerde conclusies zouden zijn getrokken. Dat de LGBTIQ+-gemeenschap wordt geconfronteerd met discriminatie, dat het geweld tegen LGBTIQ+-personen hoog blijft en dat ook de politie zich schuldig maakt aan geweld en discriminatie wordt immers reeds meegenomen in de analyse. Het artikel van mei 2025 dat verzoeker citeert in zijn aanvullende nota bevestigt dat het risico op geweld, discriminatie en intimidatie afhankelijk is van de specifieke context. Dit artikel zet uiteen dat er een sterke ont koppeling is tussen de institutionele vooruitgang in Colombia, enerzijds, en de dagelijkse ervaringen van LGBTIQ+-personen, anderzijds. Dit wordt in de voorgaande analyse eveneens erkend. Verder blijkt uit dit artikel dat vooral transvrouwen, LGBTIQ+-personen die in regio's wonen die onder controle staan van illegale gewapende groeperingen, LGBTIQ+-activisten en LGBTIQ+-personen die worden geconfronteerd met intersectorale vormen van marginalisatie, zoals jongeren of inheemse personen. De landeninformatie waarnaar verzoeker verwijst ligt bijgevolg grotendeels in dezelfde lijn als de informatie die in de COI Focus van 2025 wordt vermeld. Uit deze COI Focus van 2025 blijkt dat Cedoca voor dit onderzoek voornamelijk Colombiaanse media raadpleegt, waarvan *El Espectador* en *El Tiempo* de belangrijkste zijn. Verder consulteerde Cedoca publicaties van internationale mensenrechtenorganisaties zoals Human Rights Watch (HRW), Freedom House, The International Lesbian, Gay, Bisexual, Trans and Intersex Association (ILGA), en van organisaties zoals het Britse Stonewall die publiceren over de rechten van seksuele minderheden. Daarnaast deed Cedoca ook een uitvoerig beroep op de verschillende rapporten van de belangrijkste nationale organisaties die opkomen voor de rechten van seksuele minderheden en transgenders in Colombia, zoals Colombia Diversa en Caribe Afirmativo. Bijkomend vormde ook het in maart 2025 opgestelde beleidsdocument van de Consejo Nacional de Política Económica y Social (CONPES) een belangrijke bron. In februari 2024 ondernam het Office français de protection des réfugiés et apatrides (OFPRA) een onderzoeksmisssie naar Colombia. Het OFPRA-missierapport is een basisdocument voor de redactie van deze COI Focus, net als het Nederlandse ambtsbericht over Colombia van juni 2024.

Verzoeker toont niet aan dat de landeninformatie die door de verwerende partij in haar aanvullende nota wordt aangereikt, niet toereikend zou zijn, onvolledig dan wel incorrect is of niet langer actueel. Verzoeker brengt verder met de geciteerde landeninformatie geen concrete elementen of overtuigende elementen aan die de hierboven gemaakte analyse en appreciatie van de situatie van LGBTIQ+-personen in de Colombia kunnen weerleggen of in een ander daglicht kunnen stellen. Verzoeker brengt geen landeninformatie aan die concrete aanwijzingen in die zin bevat en maakt aldus niet aannemelijk dat hij louter omwille van zijn seksuele geaardheid of genderidentiteit en zijn aanwezigheid in Colombia een risico loopt om te worden gevisieerd of vervolgd. Uit de informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst, kan bijgevolg, in tegenstelling tot wat hij in zijn verzoekschrift beweert, ook niet worden afgeleid dat er in Colombia sprake is van 'systematische vervolging' van leden van de LGBTIQ+-gemeenschap.

De Raad besluit uit het geheel van de voorliggende landeninformatie dat in Colombia, ondanks het progressieve wettelijke kader, de LGBTIQ+-gemeenschap, en in het bijzonder transpersonen, het doelwit kunnen zijn van geweld en discriminatie. Dit is niet alleen afkomstig van burgers, maar ook van overheidsfunctionarissen. In de praktijk zijn er tevens obstakels om een beroep te doen op beschermingsmechanismen. Het institutionele kader en de werkelijkheid lopen bijgevolg uiteen. Dat neemt niet weg dat de situatie voor leden van de LGBTIQ+-gemeenschap in Colombia niet zodanig is dat zij systematisch het risico lopen worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade vanwege hun genderidentiteit en/of seksuele geaardheid en dat van hen, ondanks de moeilijke situatie waarin zij zich bevinden, in beginsel en redelijkerwijze mag worden verwacht dat zij een beroep doen op bestaande beschermingsmechanismen in geval van problemen.

Op basis van het geheel van de door de partijen aangebrachte informatie kan niet *a priori* worden aangenomen dat ieder lid van de LGBTIQ+-gemeenschap in Colombia met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het enkele feit homoseksueel te zijn in Colombia volstaat op zich niet om *a priori* te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat homoseksuelen in Colombia het slachtoffer zijn van veralgemeende of systematische vervolging waardoor elke homoseksueel of transgender in Colombia, louter omwille van hun geaardheid en/of genderidentiteit, zou worden getroffen.

Bijgevolg blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek, waarbij een verzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, noodzakelijk. Verzoeker moet daarbij op basis van zijn individuele omstandigheden een gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn homoseksuele geaardheid aannemelijk maken. Verzoekers individuele omstandigheden moeten worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden voor homoseksuelen in Colombia en de algemene veiligheidssituatie aldaar.

Dat de beoordeling van het risico afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak wordt overigens ook erkend in de "*International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia*" van augustus 2023, opgesteld door UNHCR, waarin kan worden gelezen: "*Depending on the particular circumstances of the case, UNHCR considers that individuals of diverse sexual orientations and/or gender*

identities are likely to be in need of international refugee protection on the basis of a well-founded fear of persecution for reasons of their membership of a particular social group based on their sexual orientation and/or gender identity, or on the basis of other Convention grounds.” (p. 77) (eigen onderlijning).

6.4. Verzoeker volhardt er in voorliggend verzoekschrift in dat hij werd mishandeld door zijn familie om zich als een heteroseksueel te gedragen, dat hij werd verkracht, dat hij werd beroofd met de melding dat hij een schande is en met het idee om hem uit zijn stad te verjagen, dat hij gepest werd op het werk en dat hij niet werd aanvaard bij sollicitatiegesprekken voor een andere job.

Wat verzoekers individuele omstandigheden betreft, wijst de Raad op volgende pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing, die hij integraal overneemt:

“Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen:

Uit het persoonlijk onderhoud komt er concreet naar voren dat u een vrees koestert ten aanzien van uw familie, aangezien u bang bent dat ze vrucht zouden geven aan de bedreigingen die ze doorheen de jaren naar u toe uitten (NPO, p. 15). U koestert ook een vrees ten aanzien van de Colombiaanse maatschappij, aangezien u bang bent dat iedereen weet heeft van uw geaardheid en uw medische aandoening (NPO, p. 15). Hierbij vreest u dat u gediscrimineerd zou worden en dat u geen leven zou kunnen opbouwen als homoseksuele man in Colombia (NPO, p. 26).

Tijdens het persoonlijk onderhoud haalt u reeds de problemen aan die u met uw familie had toen u jong was. Nadat uw familie op de hoogte was van uw geaardheid werd u geslagen door uw moeder en uw vader en verplichtte uw familie u naar de kerk te gaan om uw geaardheid te corrigeren. U mocht zichzelf niet zijn van uw familie en probeerde zich doorheen de jaren als een heteroseksueel te gedragen (NPO, p. 10 en p. 11). Hoewel het CGVS deze feiten ten zeerste betreurd kan u aan de hand van deze feiten niet aantonen heden een vrees voor vervolging te hebben ten aanzien van uw familie. Deze feiten dateren van jaren voor uw vertrek en sinds u uw ouderlijke huis verliet vielen deze niet meer voor. U bent verhuisd uit uw ouderlijk huis en praatte niet meer met uw familie (NPO, p. 16). Uw vader is al sinds 2014 overleden, uw moeder woont in de Verenigde Staten en u heeft slechts één halfzus (verklaring DVZ, vraag 13 en 18), NPO, p. 7). Uw halfzus nam ook contact op met u toen u nog in Colombia woonde en toen u reeds in België was (NPO, p. 20 en p. 21). Uw familie zocht ook toenadering en wou u terug bij de familie betrekken als u aan hun voorwaarden zou voldoen (NPO, p. 20). De voorgaande problemen met uw familie zijn dus niet voldoende om een actuele nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vervolgens geeft u aan dat u drie keer overvallen werd en verklaart u dat uw familie hierachter zou zitten (NPO, p.16). Echter is het opmerkelijk dat u de diefstallen niet vermeldde bij Dienst Vreemdelingenzaken maar dit tijdens het persoonlijk onderhoud het kernelement van uw vrees blijkt te zijn. Gevraagd waarom u het niet vermeldde, kan u enkel aangeven dat ze bij Dienst Vreemdelingenzaken alleen vroegen waarom u gevlucht was en kort moest antwoorden (NPO, p. 24). Toch verklaart u aan het begin van het persoonlijk onderhoud dat u de belangrijkste redenen voor uw vertrek uit Colombia vermeld had (NPO, p. 3). Uw verklaring kan dus niet ophelderen waarom u niets vermeldde bij Dienst Vreemdelingenzaken, wat vreemd oogt aangezien het nu een hoofdelement in uw asielaanvraag is.

Aan de betrokkenheid van uw familie bij deze drie overvallen kan ook geen geloofwaardigheid gehecht worden. Uit uw beschrijving van deze incidenten blijkt immers nergens dat uw familie hierachter zou zitten waardoor dit slechts blote beweringen blijven. Er werd geen enkele verwijzing naar uw familie gemaakt tijdens de diefstallen (NPO, p. 18, 19 en 20). Gevraagd waarom u dan denkt dat uw familie betrokken is, verklaart u dat zij de enige zijn waarmee u problemen heeft (NPO, p. 19). De loutere assumptie dat u enkel met hen problemen heeft, waardoor zij achter de overvallen zouden zitten, is niet genoeg om aan te tonen dat zij wel degelijk verbonden zijn aan uw problemen. Na de diefstal nam u ook contact op met uw zus, waarbij ze aangaf dat de familie bereid was om met u te praten (NPO, p. 19 en p. 20). Gevraagd waarom u denkt dat uw familie achter de diefstal en bedreiging zit, als ze vervolgens met u willen praten, kan u enkel verklaren dat uw familie nooit vertelde dat zij achter de diefstallen en bedreigingen zaten en dat u enkel met hen problemen heeft waardoor zij het moeten zijn (NPO, p.20). Deze verklaringen zijn geenszins overtuigend.

Hierbij aansluitend is de periode tussen de overvallen en bedreigingen zeer opmerkelijk. U werd in totaal, over een span van drie jaar, drie keer overvallen en pas bij de tweede en derde keer bedreigd. Dat uw familie u uit de stad wil weggagen maar u hiermee slechts één keer per jaar confronteert, is zeer opmerkelijk. Voorts handelde uw familie ook nooit naar de doodsb bedreiging die ze volgens u uitte tijdens de tweede diefstal wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun betrokkenheid. Gevraagd waarom ze hier geen gevolg aan

gaven, kan u enkel verklaren dat u het niet weet en dat ze u misschien niet wilden vermoorden, maar u enkel de stad uit wilden jagen (NPO, p. 19).

Ten slotte getuigt uw reactie na de overvallen en bedreigingen van weinig vrees. U werd meermaals op de terugweg van het werk overvallen en bij de tweede en derde keer ook bedreigd. Dat u telkens terug ging werken en dit nog deed tot oktober 2023, getuigt van weinig vrees (NPO, p. 6). Dit gebrek aan vrees ondermijnt de geloofwaardigheid van uw problemen verder. De overvallers zeiden u ook dat u 'daar' weg moest gaan en dat ze u anders gingen vermoorden. Gevraagd waar 'daar' naar verwijst, speculeert u dat het vermoedelijk naar de stad verwijst (NPO, p. 18). Dat u zelf niet weet wat u van de overvallers moest doen, ondanks dat uw leven er van af hing, oogt zeer vreemd. Gezien uw assumptie dat "daar" naar de stad verwijst, is het dan ook opmerkelijk dat u binnen dezelfde stad bleef wonen ondanks u bedreigd werd om die stad te verlaten (NPO, p. 24). Dat u niet verhuisde ondanks de bedreigingen en dat u bleef werken na de bedreigingen, getuigt van weinig vrees en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen.

Wat betreft het feit dat u drie keer slachtoffer zou zijn geweest van een overval dient er nog op gewezen te worden dat dergelijke eenmalige en afzonderlijke incidenten op zich onvoldoende zijn om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Deze hebben te maken met de algemene situatie in uw land en aan de hand hiervan kan u geen persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aantonen.

Uw vrees ten aanzien van de Colombiaanse maatschappij spitst zich concreet toe op de problemen van discriminatie die u ondervond op het werk en de problemen die u had met de mensen in uw wijk vanwege uw geaardheid (NPO, p. 17). Ten aanzien van deze gebeurtenissen vreest u dat u geen kansen zou krijgen in Colombia en u gediscrimineerd zou worden in de toekomst op basis van uw geaardheid en medische situatie (NPO, p. 26). In dit verband dient erop gewezen te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u in Colombia reeds een leven had uitgebouwd waarbij u alleen ging wonen, werk had en relaties aanging met andere mannen (NPO, p. 11, p. 6, p. 12, p. 13 en p. 17). U was dus steeds in staat onderdak en werk te zoeken als, ook een hoger diploma te behalen.

Ten aanzien van uw werkgelegenheid slaagde u er eerst in een job bij een restaurant te krijgen, wat reeds aantoonde dat u wel degelijk een job kon krijgen. Over hoe u met dit werk gestopt zou zijn legt u inconsistente verklaringen af. Eerst verklaart u dat u ontslagen werd in het restaurant vanwege redenen die te maken hadden met uw geaardheid, terwijl u op een eerder moment in het persoonlijk onderhoud verklaarde dat u stopte met de job in het restaurant aangezien u afgestudeerd was en ging solliciteren bij andere bedrijven (NPO, p. 16 en p. 6).

De pesterijen die u vervolgens op uw tweede job in de medische sector ondervond, zijn betreurenswaardig maar deze tonen niet aan dat u geen andere job zou kunnen krijgen in Colombia. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u zelf ontslag nam op uw laatste job aangezien u naar België wilde komen (NPO, p. 6). Dat u uiteindelijk ontslagen zou worden, is een louter hypothetische bewering. Ondanks uw problemen op de werkvloer werd u door HRM gesteund en gaven ze u drie alternatieve posities binnen het bedrijf. U kon drie jaar lang terecht bij HRM, waarbij ze u drie keer een andere positie binnen het bedrijf gaven en waarbij u er zelf voor koos om al die jaren in het bedrijf te blijven werken om ervaring op te doen (NPO, p. 21). Na drie jaar zocht u naar een andere job en verklaarde u dat u nergens anders een job kreeg (NPO, p. 21). Echter, zocht u alleen maar binnen dezelfde sector naar een andere job (NPO, p. 22), waardoor u niet aannemelijk kan maken dat het voor u onmogelijk zou zijn om werk in het algemeen te vinden.

U stelt vervolgens nog dat u geen huis zou kunnen vinden in Colombia vanwege uw geaardheid omdat men hiervoor een goede referentie nodig heeft van een vorige huisbaas en u uit uw laatste woonst bent vertrokken nadat uw huisbaas u had gevraagd te vertrekken vanwege problemen met medeburgers die uw geaardheid hadden weten te achterhalen (NPO, p. 17 en 18). Echter kan u niet aannemelijk maken dat u vanwege uw geaardheid niet in staat zou zijn om in onderdak te voorzien. U slaagde erin doorheen uw leven meermaals te verhuizen en onderdak te hebben. Uw laatste huisbaas wou u het huis uitzetten nadat uw ramen werden ingeslagen (NPO, p. 17). U kan niet aannemelijk maken dat uw ramen werden ingeslagen op basis van uw seksuele geaardheid of dat deze op een manier verbonden zijn aan elkaar. U baseert dit louter op het gevoel dat mensen achter uw geaardheid waren gekomen en daarom uw ruiten insloegen, wat blote beweringen blijven (NPO, p. 25). Vervolgens is het echter opmerkelijk dat u zelf vrijwillig uit het huis bent vertrokken om naar België te komen en dat uw huisbaas u bovendien al eerder, rond uw tweede bedreiging in januari 2023, vroeg om het huis te verlaten zonder enige gevolgen nadat u niet vertrok – u vertrok uiteindelijk pas in oktober (NPO, p. 18 en 25). Wat betreft uw stelling dat u geen nieuwe woning zou kunnen vinden, aangezien u een aanbeveling nodig heeft van uw vorige huisbaas dient opgemerkt te worden dat dit slechts een blote bewering is, zeker gezien u er ook al eerder in slaagde om een andere woning te verkrijgen doorheen uw leven (NPO, p. 18).

Ten aanzien van de verkrachting die u reeds onderging, stelt het CGVS vast dat dit een betreurenswaardig incident is, maar dat dit louter op zich onvoldoende is om een actuele nood aan internationale bescherming aan te tonen. Dit vond acht jaar geleden plaats, in 2017. Nergens uit uw verklaringen blijkt u nog problemen te hebben gekend hierna met de dader. Gevraagd of u nog een vrees ten aanzien van de dader heeft zegt u van niet omdat hij verdwenen is, maar vreest u alleen dat uw familie erachter zou komen dat u door middel van een verkrachting besmet werd met hiv (NPO, p. 24). Gevraagd hoe uw familie hierachter zou komen, antwoordt u ontwijkend en geeft u geen verklaring over hoe ze erachter zouden komen. Hiermee kan u geen nood aan bescherming aantonen, zeker gezien u reeds vele jaren in Colombia woonde zonder dat u als gevolg hiervan problemen heeft gekregen die gelijk staan aan een situatie van vervolging of ernstige schade.”

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel concreet verweer voert tegen de desbetreffende pertinente overwegingen. Het komt nochtans aan hem toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en overtuigende argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker blijft daartoe in gebreke, daar hij louter verwijst naar algemene landeninformatie over de situatie van LGBTQI+-personen in Colombia, zonder in te gaan op de concrete motieven van de bestreden beslissing.

De Raad herhaalt dat op basis van een lezing van alle landeninformatie die door beiden partijen werd voorgelegd en beschikbaar is in het rechtsplegingsdossier, a priori niet kan worden aangenomen dat ieder lid van de LGBTQI+-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging alsook dat het risico om te worden blootgesteld aan geweld en discriminatie veelal zal afhangen van de specifieke context. Een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek blijft aldus noodzakelijk.

Verzoekers individuele situatie is bijgevolg doorslaggevend. In casu werden de verschillende ervaringen en problemen die verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft aangehaald, nader onderzocht en beoordeeld door de verwerende partij, zoals blijkt uit de bestreden beslissing.

De bevindingen van de verwerende partij hieromtrent, zoals weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas, met name de aan zijn geaardheid gelieerde vrees, en zijn pertinent en correct. Verzoeker laat deze motieven volledig ongemoeid nu hij zich beperkt tot het louter herhalen van en volharden in zijn verklaringen, het opwerpen van algemene en losse beweringen, het louter vergoelijken en minimaliseren alsook het bekritisieren en op algemene wijze tegenspreken van bevindingen gedaan door de verwerende partij, zonder concrete en geobjectiveerde elementen of argumenten aan te voeren die deze bevindingen in de bestreden beslissing kunnen weerleggen of ontcrachten. Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht. Hij brengt niet één concreet en valabel element of overtuigend argument bij die een ander licht kunnen werpen op de desbetreffende pertinente bevindingen, laat staan deze kunnen ombuigen of ontcrachten. Zij blijven bijgevolg gehandhaafd en worden integraal overgenomen.

Gelet op het voorgaande, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij Colombia heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging, noch toont hij in concreto aan dat hij bij een terugkeer naar Colombia een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van zijn seksuele geaardheid, noch dat de situatie in Colombia voor hem als homoseksueel ondraaglijk zou zijn. Uit zijn verklaringen kan niet blijken dat hij, gelet op zijn individuele omstandigheden, met redelijke waarschijnlijkheid actueel dient te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin bij terugkeer naar Colombia omwille van zijn seksuele geaardheid.

6.5. Verzoeker stipt verder zijn hiv-besmetting aan, die evenmin door de verwerende partij in twijfel wordt getrokken. Hij stelt dat dergelijke besmetting discriminatie met zich meebrengt en moeilijkheden op het vlak van werk.

Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met daden van vervolging. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven ondraaglijk wordt. Dergelijk risico dient in concreto te worden aangetoond.

Uit de COI Focus *“Colombia: Seksuele minderheden en transgenders”* van 16 februari 2023 en de COI Focus *“Colombia: seksuele en genderminderheden”* van 19 juni 2025 blijkt dat de Colombiaanse Grondwet geen specifieke restricties bevat die enkel gelden voor seksuele minderheden en dat er evenmin een wettelijk verbod bestaat op relaties tussen personen van hetzelfde geslacht. Uit de landeninformatie blijkt niet dat er wetgeving of officiële maatregelen bestaan die discrimineren op basis van seksuele voorkeur wat betreft werk, huisvesting, stateloosheid, of toegang tot onderwijs en gezondheidszorg.

Specifiek, voor wat betreft het recht op behandeling tegen hiv, stelt de COI Focus van 16 februari 2023 dat *“alle Colombianen en legale migranten toegang [hebben] tot antiretrovirale therapie (ART) maar deze is niet in alle delen van het land even toegankelijk”* (p. 29).

De COI Focus van 19 juni 2025 stelt verder omtrent de toegang tot hiv-medicatie op uitgebreide wijze wat volgt: *“Volgens cijfers van het instituut Cuenta de Alto Costo dat gegevens over ziekten met hoge kosten verzamelt, waaronder hiv, leven in Colombia in 2024 185.954 personen met hiv. Volgens schattingen van*

UNAIDS voor 2023, zouden er ongeveer 230.000 mensen met hiv in Colombia leven. In de periode februari 2023-februari 2024 werden 14.555 nieuwe gevallen gedetecteerd, het merendeel (82 %) bij mannen. Volgens de gegevens van het instituut ontvangt 81 % van de mensen met hiv antiretrovirale therapie (ART) of tratamiento antirretroviral (TAR). Een rapport van begin februari 2025 van het instituut identificeert verschillende poblaciones clave (sleutelpopulaties) die een verhoogd risico lopen op hiv, waaronder: mannen die seks hebben met mannen, transgenderpersonen, sekswerkers, mensen die drugs injecteren, gevangenen en daklozen. Zo'n 42 % van de mensen die leven met hiv behoort tot de groep "mensen die seks hebben met mannen". (...)

Eveneens blijkt uit de gegevens van het instituut dat de meeste sleutelpopulaties zich bevinden in de centrale regio en vaak aangesloten zijn bij het gesubsidieerde zorgregime. Transgenders en mannen die seks hebben met mannen zijn oververtegenwoordigd in stedelijke gebieden zoals Bogotá.¹⁶⁶ Onderstaande grafiek toont per populatie het percentage dat gebruik maakt van TAR. Zoals te zien op de gegevens maken transmannen hier het minst gebruik van (28 %) en transvrouwen het meest (75 %). (...)

Wanneer gekeken wordt naar de toegang tot ART/TAR per regio blijkt dat de Caraïbische regio de hoogste verspreiding kent van antiretrovirale therapieën (84 %) en de Pacifische regio de laagste (77 %). Onderstaande grafiek toont eveneens het aantal hiv-positieve personen per regio.

Een wetenschappelijk onderzoek, gepubliceerd in september 2022 in het International Journal of Environmental Research and Public Health, gaat na of de wettelijke bescherming van mensen met hiv in Colombia toereikend is. De onderzoekers concluderen dat het wettelijke kader voldoende uitgebouwd en volledig is maar dat er desondanks nog steeds discriminatie kan voorkomen. De onderzoekers baseren zich hiervoor onder andere op een aantal recente rechtszaken (2021-2022) die door personen met hiv werden aangespannen voor het Grondwettelijk Hof, om bijvoorbeeld discriminatie in de werkomgeving of in de gezondheidszorg aan te klagen. Het Grondwettelijk Hof oordeelde dat deze discriminatie plaatsvond en verplichtte de aangeklaagde partij de discriminatie ongedaan te maken.

De onderzoekers besluiten: "The specific decrees and laws guaranteeing the rights and duties of people with HIV/AIDS have been very important to improve the quality of life of these people, and represent progress toward addressing the obstacles and barriers that they encounter in various spheres of life. In addition, these regulations provide legal certainty and protect human rights and fundamental freedoms. Although the legal framework formally guarantees the rights of people with HIV/AIDS in Colombia, this population still suffers violations of protected rights. [...] The violation of these rights is confirmed in the tutela judgments analyzed, since the Constitutional Court concluded the violation of these rights and expressed the obligation to take the necessary measures to restore the violated rights." Verder verwijzen de onderzoekers ook op de aanpassing van artikel 370 van het Strafwetboek, het welke mensen met hiv verbod handelingen te stellen waardoor ze andere mensen konden besmetten. Hierop stond een straf van zes tot twaalf jaar gevangenis. Dit artikel werd in 2019 door het Grondwettelijk Hof ongrondwettelijk verklaard. Het onderzoek vermeldt niets over de specifieke situatie van personen uit de LGBT-gemeenschap met hiv.

Op 28 september 2021 werd het rapport HIVdas Truncadas voorgesteld, opgesteld door Caribe Afirmativo en Red Somos, in samenwerking met José Fernando Serrano, hoogleraar aan de Universidad de los Andes. Het rapport gaat over de ervaringen van mensen met hiv ten tijde van het gewapende conflict. Het legt aan de hand van vele getuigenissen, waaronder de interviews met vijftien LGBTIQ-personen die hiv-positief zijn, bloot hoe hier systematische vervolging heeft plaatsgevonden tegen deze personen. Het rapport vermeldt het geweld dat werd gebruikt door de gewapende groeperingen die verschillende gebieden en gezondheidsdiensten controleerden, zoals bijvoorbeeld in Vista Hermosa (departement Meta) waar de FARC-EP de hele gemeenschap dwong om hiv-testen af te leggen. Het rapport werd eveneens overgemaakt aan de Waarheidscommissie." (p. 29-32)

Aldus blijkt dat alle Colombianen, en dus ook Colombiaanse homoseksuelen met hiv, toegang hebben tot antiretrovirale therapie (ART). Verder blijkt ook dat het wettelijke kader voor de bescherming van mensen met hiv voldoende uitgebouwd en volledig is, maar dat er desondanks nog steeds discriminatie kan voorkomen en dat het Colombiaanse Grondwettelijk Hof zich heeft uitgesproken tegen discriminatie. Wat betreft de toegang tot gezondheidszorg blijkt dat discriminatie kan voorkomen, maar dit vooral het geval blijkt te zijn bij transgenders (p. 29). De landeninformatie die verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt ligt in dezelfde lijn.

Op basis van het geheel van de door de partijen aangebrachte informatie en hoewel er nog sprake kan zijn van discriminatie ten aanzien van personen met hiv, kan niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBTIQ+-gemeenschap in Colombia, dat lijdt aan hiv, met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Bovendien vindt de algemene informatie ook weerslag in verzoekers verklaringen. De verwerende partij oordeelde in de bestreden beslissing immers op goede gronden als volgt: "Ten slotte geeft u nog aan dat u hiv-positief getest werd op 17-jarige leeftijd (NPO, p. 23). Uit uw verklaringen, die hier bovenaan reeds werden besproken, blijkt dat u al jaren een leven kon opbouwen in Colombia ondanks uw hiv-besmetting waarbij u een job, relaties en een woonplaats had. Zelf brengt u ook geen vrees naar voren ten aanzien van uw gezondheidssituatie." Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die hier anders over doen denken.

Door louter te volharden in zijn hypothetische vrees en te verwijzen naar algemene landeninformatie, brengt verzoeker geen enkel concreet verweer aan om voormelde overwegingen in een ander daglicht te plaatsen.

Gelet op voorgaande toont verzoeker niet in concreto aan dat hij persoonlijk het risico loopt om in Colombia te worden bedreigd of vervolgd omwille van zijn hiv-besmetting als lid van de LGBTIQ+-gemeenschap.

6.6. Tot slot kunnen ook de documenten die verzoeker naar aanleiding van zijn verzoek om internationale bescherming heeft neergelegd bovenstaande vaststellingen en overwegingen niet in een ander daglicht stellen. Hierover werd reeds het volgende gesteld in de bestreden beslissing: *“De documenten die u neerlegt kunnen niet tot een andere appreciatie leiden. Uw paspoort heeft betrekking op uw identiteit en herkomst die hier op zich niet onmiddellijk betwist worden. Vervolgens legt u artikels neer omtrent de algemene situatie van de LGTBQ gemeenschap in Colombia. De situatie van de LGTBQ gemeenschap is gekend en uit uw verklaringen blijkt dat u in staat was om een leven uit te bouwen in Colombia als een deel van de LGTBQ gemeenschap. Dit geldt ook voor mensen met hiv. U legt een bewijs neer van uw besmetting maar kan niet aantonen dat u gediscrimineerd werd op basis van deze ziekte waardoor u terecht kwam in een situatie die gelijkgesteld kan worden aan vervolging of in de toekomst geen leven kan uitbouwen door uw gezondheidstoestand. Vervolgens legt u nog foto’s neer van uzelf tijdens uw job. Hieruit valt niet af te leiden op welke job u toen aanwezig was. Ten slotte legt u nog foto’s neer van u en uw Belgische partner. Uw geaardheid wordt niet in twijfel getrokken en de foto’s ondersteunen enkel verder wat het CGVS reeds geloofwaardig acht.”* Verzoeker voert geen concreet verweer tegen de desbetreffende overwegingen wat betreft de door hem neergelegde documenten. Het geheel van deze motieven in de bestreden beslissing blijft dan ook onverminderd overeind.

6.7. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie over de situatie van homoseksuelen in Colombia, volstaat het geheel van bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn homoseksuele geaardheid en hiv-besmetting in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker bij terugkeer naar Colombia zou worden vervolgd of gevisieerd.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan de vervolgingsfeiten zoals voorgesteld door verzoeker geen geloof kan worden gehecht dan wel dat de feiten niet zwaarwichtig genoeg en/of actueel zijn. De Raad meent derhalve dat verzoeker zich niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Voorts brengt verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd.

7.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

In zoverre verzoeker meent dat de informatie waarop de verwerende partij zich baseert in de bestreden beslissing verouderd is, merkt de Raad op dat de verwerende partij deze landeninformatie inmiddels via haar aanvullende nota van 6 augustus 2025 heeft geactualiseerd.

Op basis van de meest recente landeninformatie, met name UNHCR "International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023; EUAA, "Colombia Country Focus" van december 2022 en de COI Focus "Colombia: veiligheidssituatie" van 10 april 2025, zet de verwerende partij in de aanvullende nota van 6 augustus 2025 het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

"Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellengroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren '2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in deze om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering voortsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven. Zowel uit de EUAA Colombia Country Focus van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig

geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdentificeerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARC-strijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geïdentificeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

De Raad acht deze actualisatie van de landeninformatie en de daaruit volgende analyse correct en pertinent. De analyse wordt bijgevolg integraal overgenomen.

In casu wordt vooreerst, gelet op de actuele beschikbare landeninformatie ter beschikking gesteld van de Raad, niet betwist dat er zich in Colombia binnenlandse gewapende conflicten afspelen tussen de verschillende rebelligroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel niet dat deze gewapende conflicten zich over het gehele grondgebied van Colombia uitspreiden, maar wel dat ze zich afspelen op het platteland van een aantal geografische gebieden, in casu een beperkt aantal departementen.

De Raad merkt in dit verband op dat, om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van "willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict", er rekening moet worden gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43). Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger uit Colombia dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Gelet op zijn verklaringen over zijn herkomst in Colombia, moet de veiligheidssituatie in het departement Meta, verzoekers regio van herkomst, worden beoordeeld (NPO, p. 5-6). Uit de beschikbare landen-informatie blijkt dat in de rurale gebieden van dit departement sprake is van een gewapend conflict, maar dat het ermee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht van aard is.

De door verzoeker in het verzoekschrift geciteerde landeninformatie, die dateert van voor de door de verwerende partij bijgebrachte COI Focus van 10 april 2025 en die overigens geen betrekking heeft op de situatie in het departement Meta, weerlegt deze analyse niet. Dat gewapende groeperingen, die geweld

kunnen veroorzaken, aanwezig zijn wordt niet betwist maar neemt niet weg dat de verschillende gewapende conflicten zich concentreren op het platteland en in afgelegen rurale gebieden van een aantal specifieke departementen. Waar verzoeker in zijn aanvullende nota citeert uit de COI Focus van 10 april 2025, toont hij niet aan dat er verkeerde conclusies zijn getrokken uit deze informatie. Dat het georganiseerd geweld in Colombia in het algemeen jegens burgers met 24% is toegenomen, neemt niet weg dat in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet specifiek naar de daadwerkelijke bestemming van verzoeker moet worden gekeken, in casu dus het departement Meta.

In de mate dat er sprake is van willekeurig geweld in het departement Meta in het kader van het gewapend conflict aldaar, blijkt niet dat er heden sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel zou kunnen blijken. Het bestaan van een gewapend conflict in dit departement brengt niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken immers van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio.

Bijgevolg dient te worden nagegaan of er voor verzoeker sprake is van persoonlijke omstandigheden die het risico verhogen dat hij als gevolg van het in dit departement aanwezige willekeurige geweld slachtoffer kan worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Verzoeker doet geen dergelijke persoonlijke omstandigheden gelden, noch kunnen deze blijken uit het rechtsplegingsdossier. Verzoeker, die tot kort voor zijn vertrek woonachtig was in de stad Villavicencio (NPO, p. 5-6), toont niet aan dat hij om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden specifiek zou worden geraakt door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het departement Meta. Er zijn geen elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij aldaar een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld aldaar.

7.3. Gelet op wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. De Raad wijst er tot slot op dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Waar verzoeker wijst op de samenwerkingsplicht in hoofde van de asielinstanties en in dit verband rechtspraak van onder meer het Hof van Justitie en het EHRM aanhaalt, gaat hij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), geen synoniem is voor "*gedeelde bewijslast*", maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van voormelde richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De asielinstanties moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin hun taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de asielinstanties rust doet dus geen afbreuk aan de verplichting voor de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is daarom aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de door hem voorgehouden vrees voor vervolging of het vermeende reële risico op ernstige schade in concreto aannemelijk te maken, waartoe hij – gelet op het voorgaande – in gebreke blijft.

9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de verwerende partij oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitevinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. Hij werd daarnaast ondersteund door een vertrouwenspersoon. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Verzoeker heeft geen argumenten, gegevens of stukken aangebracht die een ander licht werpen op de motieven die de bestreden beslissing kunnen schragen en evenmin nieuwe elementen ontwikkeld die wijzen

op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet. De stelling dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een manifeste appreciatiefout kan niet blijken.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

10. Uit wat voorafgaat blijkt verder dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend vijftientig door:

M. MAES TORRES LOREDO, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO